
Cánh Chim Lẽ Bạ Ngô Thiên Tú

Chuẩn bị mọi vật cần thiết vào cái túi xách tay, Định bước xuống những bậc thang ra lộ đón xe, từng bước chân mệt nhọc lê thê trên lối vào bệnh viện, nét buồn bã hiện rõ trên gương mặt bệnh hoạn xanh xao yếu đuối của chàng.

Mọi thủ tục nhập viện hoàn tất, Định thần thờ bước theo cô y tá vào phòng.

-Đó là giường của em, đừng làm gì ồn ào, người ở chung phòng cần sự im lặng.

Định thả người nằm xuống giường hơi thở mệt nhọc.

-Chào em tôi là Châu, người ở phòng này.

Định ngồi dậy bắt tay người bạn mới.

-Em tên Định, anh ở đây lâu chưa?

-Hơn hai tháng rồi. Hình như tôi thấy Định đang mệt, thôi hãy nằm nghỉ đi, mình còn nhiều thì giờ để trò chuyện.

Châu bước qua cái giường đối diện, sắp xếp lại những cây cọ và lại bắt đầu vẽ tiếp tục bức tranh trên giá.

Định cảm thấy lạnh, chàng đắp mền, nhắm mắt tìm giấc ngủ, đêm qua lo lắng hồi hộp chàng đã thức suốt đêm.

Định mở mắt nhìn bà bác sĩ đang từ từ đặt chiếc ống nghe trên ngực mình.

-Câu yếu lắm, cần phải nghỉ ngơi nhiều...

Nhận mấy viên thuốc và ly nước từ tay cô y tá Định bỏ vào miệng.

-Em chưa có bình nước và ly, chút nữa tôi mang tới, lúc nhập viện chỉ một mình, em không có người thân ở đây sao?

-Dạ không

-Em muốn cơm miễn phí của bệnh viện hay đặt đồ ăn bên ngoài mang vào.

-Dạ cơm miễn phí.

-Bác sĩ vừa xem quang tuyến x của em, em bị T-B.

-Tôi phải nằm viện bao lâu?

-Tùy theo căn bệnh và sức khỏe em, mà ít nhất cũng là một tháng, chờ đợi thí nghiệm kết quả nước tiểu, đờm, máu...Thuốc em vừa uống là để tiêu diệt vi trùng nên nước tiểu của em màu vàng cam, đừng lo sợ.

-Trời ơi nằm trong đây một tháng thế là việc học hành...

-Hãy lo cho bệnh tình em trước...Ừ, đây là trại chữa trị những căn bệnh nguy hiểm, em không được đi đâu, ngay cả việc qua lại phòng khác, chỉ trong phòng này, cầu vệ sinh, còn khu vườn trong trại thì tùy theo những giờ khắc quy định, chuông chín giờ đêm là giờ ngủ, phải giữ im lặng và không được mở đèn sáng, chuông tám giờ sáng là chuông báo thức, làm vệ sinh, thu xếp giường để y tá lấy nhiệt độ, đo máu. bác sĩ khám bệnh. Đừng tò mò hay phá rối sự yên tĩnh của người khác nhất là người ở chung, ông ấy được bác sĩ cho phép vẽ trong phòng.

Cô y tá đi rồi, Định ngồi im lặng nhìn ra ngoài khung cửa sổ, một vườn hoa được bao bọc bởi khung lưới thép cao, mấy cái ghế đá dưới những tán cây trụi lá, thỉnh thoảng vài cánh chim đáp xuống nhặt những mảnh bánh mì vụn trên cỏ rồi bay đi dưới tia nắng yếu ớt của một buổi chiều được thu hẹp trong khu vườn im lặng.

Định ngồi thờ thần nhìn chăm chú khu vườn và những cánh chim, trời cuối thu, cơn mưa phùn rơi là tả tơi dằng không ngừng, thỉnh thoảng một vài chiếc lá khô còn sót lại rơi lơ lửng nhẹ nhàng theo cơn gió. Bây giờ Định mới có thì giờ nhìn mọi cảnh vật chung quanh, cuộc sống và việc học hành đã làm chàng bận rộn liên tục đến nỗi không có thì giờ để ngủ và ăn, hưởng chỉ đến những cảnh vật bên ngoài.

Có tiếng mở cửa phòng, Định nhận phần cơm trên cái khay vừa mang tới.

-Nếu Định không ngại, mỗi lần nhận thức ăn tôi sẽ chia Định một nửa phần, vì tôi không bao giờ ăn hết, đừng ngại thức ăn của tôi đặt ở ngoài mang vào nên khác thức ăn của Định.

-Cám ơn anh.

-Định ăn khỏe lắm, còn tôi hình như món nào cũng nuốt không trôi, Định uống một lon nước này, ăn xong phải uống coke thì mới tiêu, tôi còn nhiều lắm đừng ngại.

-Cám ơn anh.

-Định là đang học môn gì?

-Sự phạm.

-Tôi tốt nghiệp âm nhạc.

-Anh cũng là họa sĩ?

-Ừ...Tôi cũng có khiếu về môn này.

-Ồ... Anh đang vẽ bức tranh ngoài khung cửa sổ.

-Tôi thích vẽ trừu tượng hơn, thấy khu vườn trong trại mình hấp dẫn nên tôi vẽ đề kỷ niệm.

-Một thân cây trụi lá, lóng lánh những giọt mưa còn đọng lại, một chú chim đang nhặt mồi...Tôi lấy làm lạ là sao chỉ có một chú chim, ừ...mà lại có thêm một dòng sông.

-Tôi vẽ chỉ có một chú chim vì tôi muốn chú chim ấy cô đơn bơ vơ như tôi, còn dòng sông vì tôi muốn khung cảnh nên thơ buồn bã hơn.

-Anh dùng trí tưởng tượng để phối hợp và diễn đạt tâm sự mình thật tuyệt diệu. Nhìn bức tranh biết anh là một họa sĩ điêu luyện. Hình như anh vẽ bức tranh này vào lúc ban sáng?

-Ừ...Tôi cảm thấy màu sắc có lẽ hơi sáng Định nghĩ thế nào?

-Nếu anh chọn khung cảnh này vào buổi chiều hoàng hôn thì sao?

-Chỉ dùng màu sắc khác một chút, bức tranh sẽ khác hẳn, người ngắm tranh sẽ có mt ý nghĩ khác. Định rất chí lý, phải rồi, chiều nay tôi hoàn thành bức tranh này sẽ vẽ bức tranh mới với lời đề nghị của Định. Ừ mà Định có biết vẽ không?

-Tôi thì chỉ biết quẹt lung tung.

Như gặp được người hiểu mình Châu lấy mt bức tranh khác gắn lên giá vẽ.

-Định nghĩ sao về bức tranh này?

-Một con thuyền trong cơn bão táp. Con thuyền đang nghiêng ngả... là anh. Bão táp giữa biển cả mênh mông không bờ bến... là cơn bệnh, bầu trời sáng sủa là cơn bão táp sắp chấm dứt, bệnh tình còn hy vọng... quang đăng u tối là nguy hiểm đe dọa...như căn bệnh của mình...Nhưng ở bức tranh vẽ bằng bút chì vờn vờn chỉ một màu thì làm sao hiểu được nỗi niềm thâm kín trong tâm hồn tác giả. Hay anh muốn người ngắm tranh suy nghĩ tự tìm kết luận?

-Định cũng có trí tưởng tượng rất hay, vẽ trừu tượng mà có được trí tưởng tượng như Định sẽ có những bức tranh lạ lùng, bí ẩn.

-Ừ, Định có biết đàn không?

-Học được chút ít lúc còn học trung học, Em yêu nhạc và thích đàn nhưng rất tiếc là không có cơ hội để học.

-Tôi sẽ hướng dẫn cho Định về nhạc lý và cách chơi đàn, mà Định thích những loại nhạc nào?

-Hình như là những bài hòa tấu hay những tình khúc yêu đương.

-Theo Định thì thế nào là một bản nhạc hay?

-Một bản Classique hay một bài hòa tấu, dù không lời nhưng đã làm mình lạc lõng với những âm thanh cao vút, chơi vui buồn bã với những âm thanh trầm bổng, thư thả nhẹ nhàng với những tiết tấu dịu êm, nghe nhạc mà ngỡ là tiếng róc rách suối reo, tiếng dập dồn bão táp, hay tiếng mơ màng của cơn nước chảy..

-Còn một bài hát hay... lúc nghe làm rung động trái tim, lúc chấm dứt người nghe cảm thấy buồn bã hay vui vui còn đọng lại trong tâm hồn.

Có tiếng xen vào:

-Một bài hát hay phải phối hợp hài hòa giữa những nốt nhạc và lời, nhiều bài lời rất hay nhưng sử dụng nốt nhạc không đúng để diễn đạt, không làm người nghe rung động. Có bài viết nhạc thật lôi cuốn nhưng lời không có ý nghĩa cũng không gây được cảm xúc cho người nghe...

-Xin lỗi tôi đã xen vào cuộc nói chuyện của hai người.

-Em mới đến?

-Em đứng bên cửa đã lâu, im lặng nghe hai người nói chuyện.

-Giới thiệu với Định, Sương là vợ mình, cô ấy là ca sĩ,

-Tôi thường hát những điệu slow, rumba, blue, waltz, tango..cho những bài hát buồn trữ tình lãng mạn. Những điệu Cha cha cha, jive, paso doble, viennese waltz, sam ba nhanh cho những ca khúc vui tươi...Nhưng theo tôi điệu nhạc nhanh hay chậm cũng có một nét riêng biệt của nó. Bài hát buồn làm cho người nghe cảm động im lặng đắm mê thường thức, bài hát vui quyến rũ lôi cuốn khán giả hò hét nhảy múa ngây ngất quay cuồng theo điệu nhạc, quên đi những ưu tư phiền muộn...

-Một bài hát muốn gây rung động, cảm xúc, ấn tượng sâu trong tâm hồn thì lời nhạc, điệu nhạc, nốt nhạc phải cấu trúc chặt chẽ nhịp nhàng...nhiều bài thơ chưa phổ nhạc, chỉ có lời cũng làm người đọc thần thờ, băng khuâng rung động, nhiều bản nhạc không lời cũng làm xao xuyến lòng người. Ồ, xin lỗi anh, em quên mất là mình đang ở trước mặt mt nhạc sĩ.

-Anh đã sáng tác bao nhiêu bài và chị đã hát những bài nào của anh?

-Định có nghe tên nhạc sĩ Ngọc Châu

-Thế chị là ca sĩ Thu Sương. Lúc này nhìn chị tôi mừng rỡ tưởng là đã thấy chị ở đâu rồi, còn anh nghe tên tuổi hôm nay mới gặp mặt.

-Anh ấy ngưng sáng tác cũng khá lâu.

-Bỗng dưng tôi mất hứng thú, đôi lúc viết một ca khúc mà không thấy hài lòng, viết rồi lại vứt bỏ, hình như không cưỡng ép gò bó được...Chán đời tôi qua vẽ để đỡ buồn và giết thì giờ trong những tháng ngày ở đây.

-Ừ mà Định là gì Định?

-Hoàng Định.

-Có phải cậu viết văn và thơ trên tạp chí này không?

-Anh chị đừng cười, viết để giải buồn, viết để diễn đạt những cảm xúc của tâm hồn...

-Còn nữa chứ: Viết để khơi lại những kỷ niệm xa xưa, mt thời để yêu để nhớ, để tâm hồn băng khuâng xao xuyến, lạc lõng chơi vơi..

-Hay viết để diễn tả những xúc động bàng hoàng của chính mình hay người khác đang xảy ra trước mắt, những vết hằn in sâu trong tiềm thức mà không bao giờ quên được...

-Viết cũng là niềm an ủi, để giải tỏa những khuynh hướng bị dồn nén u ất trong tâm hồn, để thấy lòng nhẹ nhàng sung sướng vì đã bộc lộ, vì đã được phơi bày...

-Ngày xưa Sương cũng viết, nhưng từ lúc gặp anh thì hình như mất cảm xúc.

-Đọc những bài Định viết tôi thấy hay hay là lạ, đôi khi thậm nghĩ cái anh nào đã thay mình viết hết những gì mình muốn diễn đạt...Đây này...Bài thơ này của Định, mình đang soạn nhạc chưa xong, thế thì không phải tìm tác giả, bây chừ có Định góp ý lại càng hay, lại có Sương hát thử thì càng tuyệt...

-Em thấy anh sung sướng, vui tươi lắm, có thể Định sẽ giúp anh có cảm hứng để sáng tác lại...Thảo nào nghe Định nói chuyện hay hay và lạ lùng...

-Vẽ xong bức tranh này anh sẽ đẹp cái giá vẽ, để bắt đầu viết nhạc lại.

-Một nhạc sĩ đang nổi tiếng như anh mà phổ mấy bài thơ con cóc của em thì...

-Ai bảo. Định có dự định xuất bản những tác phẩm mình viết không?

-Em không dám nghĩ tới, sợ nhất là đem ra chợ trời rao đến mỗi miếng người ta cũng không mua, cho không cũng không lấy, thời đại này người ta chỉ lo làm giàu có mấy người thích thơ văn nữa anh chị, vả lại một sinh viên nghèo như em cuộc sống thiếu thốn chật vật, đói no lo chưa xong, thì tiền nong đâu mà nghĩ đến vấn đề xuất bản.

-Cậu bí quan quá, vợ chồng tôi sẽ giúp cậu. Dù sao cậu cũng phải có một tác phẩm

-Em không có tiền để trả lại cho anh chị.

-Em cứ lo thu hết bài vở đã viết, còn chi phí ấn hành anh chị giúp em.

Cô y tá vừa vào phòng phát thuốc. Định vội vã từ giả như muốn để hai người tự do.

Uống thuốc xong, Định âm thầm bước khỏi phòng, cô đơn bơ vơ lạc lõng một mình trên chiếc ghế đá ở cuối vườn. Định nhớ quê, nhớ mẹ hiền, nhớ gia đình... Mọi cảnh vật xa xưa hiện về trong tâm não. Chàng thì thầm: Đừng để mẹ và gia đình hay mình đang bệnh. Mẹ đã già nua yếu đuối mình không ở gần chăm sóc lại làm mẹ lo lắng cho mình nữa thì...Những giọt nước mắt vô tình, uất nghẹn cứ tuôn dài trên đôi mắt buồn bã của chàng...Hình như lúc bệnh là lúc người ta cảm thấy mình cô đơn yếu đuối, lạc lõng bơ vơ, mà nhất là về vấn đề tình cảm và những người xa nhà...

Định ngồi thẫn thờ nhìn cảnh chiều buông, chiều mùa thu không nắng thật buồn, bầu trời âm đạm lạnh lạnh với áng sương mù bao phủ, long lanh, lóng lánh những hạt sương lạnh đọng trên ngọn cỏ, làm Định nhớ tới dòng sông sau nhà. Lấp lánh những ngọn sóng bạc dưới mưa chiều, long lanh những bong bóng, bèo bồng dập dềnh trên mặt nước...

Trở lại phòng, khay cơm vừa mang tới. Châu ngưng trò chuyện cùng vợ, chàng mang phần ăn mình đến chia cho Định.

Sương từ giả ra về, Châu tiễn ra cửa, quay vào phòng đứng bên cửa sổ chàng im lặng nhìn theo Sương đến khi bóng dáng nàng mất dạng.

Trời bắt đầu xụp tối Định vẫn âm thầm ngồi bên khung cửa ngắm những cánh chim đang chuyền cảnh gọi nhau về tổ.

Trời tối hẳn, khung cảnh bên trong bệnh viện buồn ảo não, không có gì ngoài những âm thanh rên rỉ của tiếng đế mền từ ngoài vườn vọng vào hòa lẫn với tiếng mưa đêm. Châu vẫn miệt mài bên bức tranh vẽ, có lẽ chàng đang cố gắng hoàn thành bức tranh.

Định nhắm mắt cố dỗ dành giấc ngủ, rồi thiếp đi lúc nào cũng không hay. Tiếng ồn ào làm Định mở mắt nhìn sang giường Châu, tấm màn kéo che kín giường làm Định không thấy được gì. Bác sĩ và y tá bận rộn chăm sóc cho Châu gần nửa tiếng mới xong. Châu bị bệnh gì? Định nằm trần trọc miên man suy nghĩ.

Trời tờ mờ sáng hai cô y tá vào giường Châu thu dọn, Chai nước biển đang thì thầm nhỏ từng giọt, cái quạt máy vẫn còn quay đều đều bên cạnh giường cùng cái bình dưỡng khí.

-Đêm qua tôi bị toát mồ hôi ướt như tắm, ngực nặng nề, mệt không thở được tôi đã bấm cái chuông trên đầu giường gọi cấp cứu...Nhờ bác sĩ và mấy cô y tá tận tình, cùng bình oxy, chai nước biển, và cây quạt này, tôi vừa trải qua...thêm một lần nguy hiểm...Rồi sẽ có một ngày...Sẽ không qua khỏi...Ừ...Tuông tượng đến giây phút cuối cùng của cuộc đời...nằm im lặng nhắm mắt không biết gì nữa...cũng hay hay là lạ phải không Định?

Ngày lại ngày trôi qua, cuối tuần Định mừng rỡ khi đám bạn cùng lớp đến thăm, chàng sung sướng nhận một bó hoa riêng của người bạn gái cùng lớp, nàng âm thầm bí mật vào thăm Định lúc chiều buông với đĩa trái cây, vài chai nước và một tấm thiệp, đôi mắt nàng hay nhìn Định mơ màng buồn bã thu hút, hai người thì thầm trong khu vườn đến khi trời xụp tối.

Định mang những phần quà đến bên giường Châu.

- Cho em chia anh một nửa.

-Ừ, sao lại chia tôi, Định không thấy là trên bàn tôi còn nhiều đến ăn không hết à. Định hãy giữ lấy, mà nhất là của người yêu Định ai mà ăn dành.

-Tiếng hét của Châu làm Định giật mình thức giấc, Châu hay có những lần cấp cứu bất chợt trong đêm. Như mọi lần Định thì thầm cầu nguyện. Lúc này Châu thường được tiếp hơi vô nước biển, con bệnh đang hành hạ chàng.

-Đêm qua tôi chiêm bao khủng khiếp quá. Vài người đến rủ tôi đi chơi, trời ơi họ ăn mặc kỳ lạ lắm, tôi không chịu theo, năn nỉ hẹn khi khác, có một người trong bọn không chịu, nhất định lôi kéo tôi theo họ, tôi sợ hãi vùng vẫy, thoát khỏi cánh tay người ấy chạy gần chết, không buông tha người ấy vẫn đuổi bắt, tôi thấy mình chạy xuống biển, sóng cuốn tôi ra khơi, biển mênh mông tôi bồng bềnh trong sóng nước bao la không bờ bến, sợ hãi tôi la hét cầu cứu...giật mình tỉnh dậy...

-Anh thấy sức khỏe mình ra sao?

-Tôi cảm thấy yếu dần... sau giấc mơ tôi linh cảm là cuộc sống mình chắc không còn được bao lâu nữa, tôi đang cố gắng làm những gì mình muốn làm mà chưa làm được trong những ngày còn lại...

-Ừ...Những bức tranh tôi đã vẽ xong...Nhạc tôi đã phổ được vài bài đưa cho Sương hát thử, tiếc là chưa được nghe bằng thân nhưng với khả năng và cách tập dợt của ban nhạc Sương hát, thì tôi tin tưởng là thành công, và lại những bài ấy Định cũng đã nghe tôi đàn và thì thầm trong những chiều dưới vườn, có Định góp ý, tôi thấy mấy bản nhạc này hay, hoàn hảo hơn những bài tôi soạn lúc trước. Ừ, lúc nào rảnh Định đàn lại những bài nhạc tôi dạy, để tôi nghe còn sai ở điểm nào. Mình sợ...

Định im lặng nhìn ra khung cửa sổ, chiều buông thật chậm, những tia nắng yếu ớt đang từ từ lịm dần...

-Anh Châu. Nhìn kia, cái tổ chim ấy mỗi chiều về tổ có đôi, sao chiều nay tổ cũ bơ vơ một mình...

-Ừ...Tôi cho cánh chim còn ở lại, cô đơn tung tăng chuyênhàng tìm kiếm người thương, từng tiếng kêu như than thở ngậm ngùi...

-Trời xup tôi rồi cánh chim ấy về đâu?

-Định ơi, anh biết em có khả năng làm thơ, hãy làm cho anh một bài thơ về cánh chim lẻ bạn ấy. Bây giờ anh sẽ vẽ ngay cái khung cảnh buồn bã này. Anh sẽ viết một bản nhạc diễn tả tiếng chim đau thương của con chim còn ở lại, hình như nó mãi còn vắng vắng bên tai anh.

-Ừ, em cũng có những cảm xúc theo anh

-ở Định như có một cái gì hay lạ lùng lắm, tâm hồn Định bao la mênh mông những điều kỳ lạ, bí mật nhạy cảm thường hay tình cờ vô tình đột xuất đến với Định, hình như bản tính lãng mạn của Định đã xâm nhập vào tâm hồn anh rồi, không nhiều lắm nhưng cũng đủ làm anh vẽ được những gì mình cảm xúc.

-Em viết xong rồi.

-Định đọc anh nghe thì hay hơn, anh thích được nghe chính tác giả trình bày.

Cánh chim lẻ bạn**

Mỗi chiều bên tổ có đôi

Chiều nay chôn cũ đơn côi một mình

Chuyênhàng tìm kiếm người thương

Gọi vang chỉ tiếng lá khua thì thầm

Chiều buông lặng lẽ êm đềm

Tiếng chim lẻ bạn âm thầm vào tim

Vào thu lá mới đơm xanh

Mà sao chim lại mất nhau tội tình

Lạc loài một cánh chim đơn

Bơ vơ hiu quạnh trong chiều hoàng hôn

Bồng bềnh hồn chẳng bình yên

Cho tim xao xuyến nỗi buồn không tên.

Định đã đọc được tâm hồn và ý nghĩ của mình. Mình thích Định ở cái lối làm thơ tình cờ và bất chợt...

Rồi một buổi chiều. Châu lại gọi Định.

-Định ơi, có con bướm trắng đang lơ lửng lạc loài trong vườn như bài thơ Em như cánh bướm của em...Định ơi, nó bay chậm chậm lả lơi... đừng biến mất bướm ơi...

-Định, cây mắc cỡ này cũng hay hay, đụng tay vào nó lá nó khép lại, để yên xem bao lâu nó lại mở ra, không biết mình phá nó như vậy nó có hồn dỗi không? Hình như nó cũng biết thẹn thùng mắc cỡ như một người con gái. Thôi thì hãy để nó bình yên...

Như những đứa trẻ Châu - Định băng khuâng cảm xúc rung động đam mê với những cảnh vật trước mặt, thì thâm tưởng tượng để tâm hồn xao xuyến chơi vơi...Ngu xuẩn, điên rồ với trái tim lãng mạn dễ xúc động...không ai hiểu được, bí mật, tiềm ẩn, riêng lẽ, cá biệt và đặc thù cho hai người.

Gần Châu, thời gian như quên lãng trong những chiều học đàn, trong những lúc ngắm nhìn cảnh vật hay những đêm ngồi trong phòng chờ trăng lên...Thời gian âm thầm trôi đi rồi một đêm Định nghe tiếng chân cô y tá và bác sĩ đến bên giường Châu cấp cứu....

Đứng cạnh giường nhìn Châu rồi Định kéo cái mền đắp lên ngực bạn thì thầm: Hai ngày rồi mà Châu vẫn mê...không biết bao giờ anh ấy tỉnh lại. Cầu trời...Định mừng rỡ thấy Châu mở mắt nhìn mình với nụ cười buồn bã trên bờ môi khô héo nứt nẻ.

Châu không như xưa, yếu dần sau lần hôn mê ấy, ít nói thường hay nằm im lặng trên giường. Định bàng hoàng khi nghe Châu gọi mình đến bên thì thầm.

-Định ơi, càng lúc tôi thấy mình càng yếu dần... Hình như cái chết đang đuổi bắt tôi. Tôi yêu cầu Bác sĩ giúp tôi duy trì sự sống cho đến ngày sinh nhật...và tôi cũng đang chờ đợi bằng hát của Surong ra đời với những bản nhạc tôi vừa sáng tác, nhưng không biết có chịu nổi tới ngày ấy không...Tôi đã cố làm ra vẻ mạnh khỏe che giấu ba mẹ và Surong, những lúc họ vào thăm tôi. Yêu cầu bác sĩ đừng cho họ biết là tôi sắp ra đi vĩnh viễn, số trời đã định...còn lại ngày nào hay ngày ấy, chỉ tội cho ba mẹ tôi và Surong còn ở lại..

Định nghe lòng mình se thắt, chàng quay mặt nhìn ra khung cửa sổ để Châu không nhìn thấy những giọt nước mắt ngậm ngùi thương đau của mình...

Nhìn thấy chị y tá bước vào phòng, Định vội vàng dùng bàn tay quét nhanh khoé mắt

-Định. Bác sĩ muốn nói chuyện với em, đi theo tôi.

-Có chuyện gì không chị?

-Tôi không biết, hình như lúc nãy tôi thấy Định khóc?!!

-Tôi...

-Thôi Định vào đi, bác sĩ đang đợi.

-Sau hai tháng Định nằm viện, mừng là bệnh của cậu đã bớt nhiều, kết quả thí nghiệm, chụp hình quang tuyến x cho thấy phổi cậu không còn lo sợ nữa, nhưng cậu vẫn phải uống thuốc liên tục đến sáu tháng, ba tháng sau cậu phải trở lại tái khám để chúng tôi theo dõi bệnh tình, tất cả giấy tờ xuất viện đã làm xong cùng với giấy hẹn tái khám lần một, lần hai...Tôi cũng biết việc học hành của cậu bị gián đoạn, khó khăn khi trở lại trường nhưng phải giữ cậu lại để điều trị, vì thời gian ấy bệnh cậu đang trong tình trạng nguy ngập, ngày mai cậu có thể trở lại trường tiếp tục việc học, nên bỏ hẳn thuốc lá, đừng thức quá khuya, phải giữ gìn sức khỏe...Cậu còn muốn hỏi tôi gì không?

-Anh Châu, có phải anh ấy chỉ còn sống đến ngày mai không... thưa bác sĩ?

-Ai nói với cậu?

-Chính anh Châu.

-Mai là ngày sinh nhật của Châu. Rất tiếc là bệnh cậu ấy đã đến thời kỳ cuối cùng...

-Xin bác sĩ cho tôi được ở lại thêm một ngày nữa.

-Vì sao?

-Tôi muốn ở lại với anh Châu đến phút cuối cùng...

-Ừ, cũng được, tùy cậu.

Định trở về phòng chàng ngạc nhiên khi thấy Châu đang đứng bên khung cửa sổ nhìn ra vườn...

-Định đây rồi, đừng đi đâu nghe Định, chút nữa thợ cắt tóc vào Định cũng phải cắt tóc luôn với mình, mai sinh nhật mình Định cũng phải đẹp trai...

Châu được cắt tóc thay đồ, tất cả cái gì Châu có Định cũng có. Dù từ chối cũng không được, Định chiều theo ý Châu. Có phải là lần cuối không? Để rồi...

Châu khác lắm, khác hẳn mọi ngày không nằm ủ rũ, trông Châu như khỏe mạnh...Định hay nhìn Châu chăm chú để dò xét, tìm hiểu...Hình như trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời con người có những khác lạ...

Châu khác hẳn trong bộ quần áo sang trọng, với tướng tá, với phong cách giàu sang lịch thiệp...

-Định ơi, lại chụp ảnh với mình để kỷ niệm, chụp nửa người, nguyên người, chụp với bức tranh vẽ này, chụp hai đứa trên cái ghế mà mình thường ngồi mỗi chiều, chụp chung với tất cả bạn bè mình, với gia đình mình...

Mọi người im lặng nghe Châu nói về bức tranh cuối cùng của mình. Cánh chim lẻ bạn vẽ và những bản nhạc cuối cùng trong đời, Châu đọc say mê cho mọi người nghe bài thơ Cánh Chim Lẻ bạn, Em Như Cánh Bướm, Lá Mắc Cỡ, Tình Đôi Chim... những bài thơ Định làm cho chàng, tất cả đều có Định.

Thường ngày Châu ít nói, nhưng hôm nay...có lẽ Châu muốn diễn đạt hết những cảm xúc cuối cùng trong đời để rồi...

Bạn Châu là những người nổi tiếng họ trở mặt nhìn Định thì thầm...

Tiệc sinh nhật chấm dứt, mọi thứ được dọn dẹp nhanh chóng, sắp xếp gọn gàng từ những người thợ được thuê sẵn bên ngoài, Thiệp chúc mừng sinh nhật và hoa tặng đầy m50t góc phòng.

Mọi người đã ra về, Châu đang nằm trên giường không biết thức hay ngủ. Định nhìn Châu dù bệnh hoạn ốm xanh xao nhưng trên mặt Châu đầy vẻ thánh thiện với cái sống mũi cao, đôi mắt sáng, hàng mi dài rậm đen và đôi môi hay cười lơ đãng. Dù xuất thân gia đình giàu, nổi tiếng nhưng Châu rất giản dị, bình dân, thương người, Nghĩ về Châu người bạn nằm chung phòng trong viện lòng Định bồi hồi...

Châu sắp ra đi vĩnh viễn, còn gì buồn hơn nhìn Châu bây giờ để ngày mai...Những chuỗi ngày chung sống trong căn phòng, ngồi nhìn Châu vẽ, bên cạnh Châu trong khu vườn, nghe Châu hát...hay chia xẻ nhau những vui buồn của cuộc đời, an ủi, tâm sự...Để rồi, ngày mai...Tất cả, chỉ còn là kỷ niệm...Làm sao quên được...

Định quay mặt ra hướng cửa sổ nhìn bầu trời những ánh sao đêm đang lung linh chập chờn, mắt âm ỉ, Định cắn chặt bờ môi uất nghẹn, ngăn chặn những cảm xúc trong hồn.

Định lên giường đắp mền đồ dành giấc ngủ nhưng không ngủ được, linh cảm cho chàng biết sẽ có điều gì xảy ra trong đêm. Định thì thầm cầu nguyện như những lần trước trong những lúc cấp cứu Châu.

Tiếng hét của Châu làm Định ngồi bật dậy trên giường, bác sĩ và y tá đang cấp cứu, tấm màn che kín giường trong những khi cấp cứu làm Định không nhìn thấy Châu lúc này, nóng lòng Định đi tới đi lui trong phòng hồi hộp lo lắng..Cha mẹ và vợ Châu cũng đến. Họ im lặng chờ đợi.

Tiếng bác sĩ: -Mọi người hãy gặp cậu ấy lần cuối.

Châu nằm im lặng, mắt nhắm, môi khô nứt, miệng hé mở, lồng ngực lúc đập lúc không, mặt tái nhợt dần dần, bỗng nhiên người nấc lên như bị mắc nghẹn, lồng ngực nẩy lên một lần cuối rồi nằm yên bất động. tiếng khóc nức nở vang dậy từ mẹ và vợ chàng, ba Châu cầm bàn tay Định, yêu cầu chàng vuốt mắt cho Châu. Đôi mắt Châu khép kín theo bàn tay Định vuốt, người Châu được phủ lên một tấm vải trắng im lặng nhẹ nhàng đẩy đi trong đêm